



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 25-01-52319 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

לפני כבוד השופטת גילת שלו – אב"ד
כבוד השופט איתי ברסלר-גונן
כבוד השופטת נועה חקלאי

אמיר פוארסה
ע"י ב"כ עו"ד טליה גרידיש

מערער

נגד

1. מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז דרום

משיבים

2. פלונית

מהות הערעור: ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום באילת (כב' ס.נ. השופט ש' ברגר),
בת"פ 20-08-53616 מיום 10.10.2024 ו- 8.12.2024.

פסק דין

השופט איתי ברסלר-גונן

1. המערער הורשע לאחר שמיעת הראיות בבית משפט השלום באילת בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ונדון לעונש של מאסר מותנה לתקופה של 3 חודשים למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירת איומים, פיצוי בסך 1,500 ₪ למתלוננת וקנס בסך של 500 ₪ או 3 ימי מאסר תחתיו.

הערעור הופנה הן כלפי הכרעת הדין והן כלפי גזר הדין של בית משפט קמא.

יצוין, כי בפסק דין זה לא נכתבו שמות מלאים של הצדדים והעדים, על מנת לשמור על פרטיותם. הפרטים המלאים מצויים בתיק וידועים לצדדים עצמם. ההפניות הן לפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא.

2. המערער והמתלוננת התגוררו במועד האירוע בשכונת בדירה המחולקת ל- 3 יחידות דיור בעיר אילת (להלן: "**המקום**"). נטען בכתב האישום כי ביום 9.3.2020 בשעה 21:30 לערך, בפתח דירתו של המערער, נתגלע ויכוח בין המערער למתלוננת על רקע כך שהמתלוננת הלינה על הרעש הבוקע מדירתו של המערער. נטען כי מיד ובהמשך לכך, המערער איים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין, בגופה ובחירותה, בעודו צועק לעברה: "**זונה שרמוטה, אשבור לך את העצמות**", וזאת בכוונה להפחידה ולהקניטה.



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 25-01-52319 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

תמצית ההליך בבית משפט קמא

3. המערער כפר במיוחס לו. ראשית טען המערער לביטול האישום מחמת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, בנימוק כי מי מהנוכחים באירוע גרם נזק לדלת דירתו, וכן שהמתלוננת בעצמה איימה עליו במהלך העימות ביניהם במשטרה, וכי על אף שהמערער התלונן על כך בזמן אמת, שני הדברים לא נחקרו ולא נבדקו כדבעי.

במענה לכתב האישום (פרוט' מיום 27.12.2022), אישר המערער באמצעות בא כוחו, כי הוא התגורר בשכנות למתלוננת, וכי במועד האירוע האזין למוזיקה בדירתו, לטענתו כפי שהמתלוננת עשתה תדיר. לטענתו, המתלוננת היא שיזמה את העימות מולו וגרמה להתלהטות הרוחות, במטרה להתעמת עמו. המערער הכחיש כי איים על המתלוננת, וציין כי ייתכן שאמר לה דברים, לרבות שהיא חוצפנית, אך הם לא נאמרו באופן מאיים, אלא בתגובה להתנהגותה של המתלוננת, שהביאה לנזק לרכושו כתוצאה מהקנטה מוקדמת יותר שלה ושל חבריה.

ההליך נקבע לשמיעת ראיות, כאשר יצוין שמעת לעת נדחו דיונים שנועדו לשמיעת המתלוננת ושכן נוסף (להלן: "השכן") שלא התייצבו לדיונים והיה צורך לזמנם באמצעות צווי הבאה.

בתמצית, אציין כבר כעת, כי המתלוננת העידה בבית המשפט כי באותו יום המערער עשה קריוקי בביתו והתחיל לשיר ממש בקול רם וכי היא הלכה ודפקה בדלת דירתו וביקשה שלא יתחיל לשיר וכי ינמיק (את המוזיקה) ו"הוא התחיל להתעצבן ולקלל אותי ואמר 'יא בת זונה אני אשבור לך את העצמות' כל מיני דברים כאלה". השכן (ע"ת 5), וחברתה של המתלוננת (ע"ת 6), שנטען שהיו איתה במתחם הדירות, העידו אף הם על מה ששמעו, ראו ועשו. עוד העידו שוטר ופקח עירוני שהגיעו למקום, חוקר משטרה, וכן מספר עדי הגנה שהעידו מטעם המערער, לרבות שוטר שנכח בעימות בינו לבין המתלוננת.

תמצית הכרעת הדין

4. בהכרעת דינו מיום 10.10.2024, קבע בית משפט קמא כי ניתן לקבוע ממצאים בדבר אשמתו של המערער בביצוע העבירות המיוחסות לו, במידת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, וכי - "מצאתי להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם, אשר בניגוד למתלוננת לא זכה לאמוני, והתרשמותי כי גרסתו הייתה מתחמקת, מלאת סתירות ונעדרת הגיון פנימי, והדבר אף הוא מחזק את גרסת המתלוננת" (עמ' 83).

בית משפט קמא פירט את דבריה של המתלוננת בהודעתה במשטרה (9/נ) ובעימות שנערך לה עם המערער (ת/4), כמו גם דברים שאמרה לשוטר ולפקח העירוני שהגיעו למקום בסמוך לאירוע (ת/1 ות/2), וקבע כי עדות המתלוננת הייתה עקבית, סדורה, קוהרנטית, הותירה עליו רושם מהימן, התיישבה עם המתואר בכתב האישום ועם יתר העדויות, וכי שוכנע שדבריה של המתלוננת משקפים נאמנה את האירוע שהתרחש. עוד קבע בית משפט קמא כי יש בראיות התביעה הנוספות כדי לתמוך בעדות המתלוננת, ובמרכזן עדויותיהם של השכן (ע"ת 5) וחברתה של המתלוננת (ע"ת 6) שנכחו בזמן ובמקום האירוע "וידעו לפרט באופן דומה את האימום שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת", השלימו וחיזקו הן זו את זו והן את עדותה של המתלוננת. בנוסף לאלה, קבע בית משפט קמא כי קיימות תוספות ראיות שיש בהן לכל הפחות לשמש כחיזוק לראיות



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

התביעה ובכלל זה, הקריאה המהירה למשטרה ומצבה הנפשי של המתלוננת כפי שנחזה במצלמות הגוף של השוטר (ע"ת 1) שהגיע למקום, כאשר המתלוננת נראית בסערת רגשות כשהיא מתארת לשוטר את מעשיו של המערער (ת/1).

עוד קבע בית משפט קמא כי קיימים שקרים וסתירות בגרסת המערער שלא ניתן להם כל הסבר המניח את הדעת, המתיישב עם מבחני ההיגיון והשכל הישר, ואף הם מחזקים את ראיות התביעה. לפירוט שקרים וסתירות אלו הפנה בית המשפט לכך שבתחילה אמר המערער כי אינו מבין מה המתלוננת רוצה ממנו ומי מסית אותה נגדו, וכי רק לאחר מכן בעדותו בבית המשפט טען לראשונה, כי המתלוננת וע"ת 5 רקמו נגדו מזימה בגלל התלונות שהגיש למתווכת על הרעש שגרמו השניים בדירה. בית המשפט קמא הפנה לעוד סתירות לשיטתו באותו עניין הנוגע לתלונות שהגיש לטענתו נגד שכניו, ולטענת המערער כי תלונת המתלוננת היא תוצאה של מזימה כלפיו, וקבע כי גרסת העלילה היא למעשה גרסה כבושה.

בית המשפט קמא קבע כי המענה שנתן המערער לכתב האישום, באמצעות בא-כוחו, ולפיו המתלוננת היא שיזמה את העימות וכי אמרתיו למתלוננת לא היו מאיימות אלא נאמרו בתגובה להתנהגותה ובתגובה לנזק שנגרם לדלת, נסתר בחקירתו הנגדית של המערער, עת אישר שהמתלוננת "דפקה יפה בדלת" אך "התנהגה לא יפה בזה שהיא ביקשה ממני להנמיך את המוסיקה, זה לא יפה" (עמ' 59); ועל כן קבע בית משפט קמא כי "שקרים אלה בהם חטא הנאשם, נאמרו בכוונה להעלים את האמת ולהטעות את בית המשפט והם עוסקים בעניין מהותי עליו נסב המשפט, ואינם נובעים מעילה אחרת שאינה רלבנטית לצורך בחינת האשמה"; ועוד קבע בית משפט קמא כי יש לראות בשקרי המערער כראייה עצמאית המהווה סיוע לראיות התביעה.

5. בית המשפט קמא דחה את טענות ההגנה לאכיפה בררנית:

אשר לתלונת המערער על כך שהמתלוננת איימה עליו במעמד העימות כי "צריך לשבור לו משהו על הראש", קבע בית משפט קמא כי לא ניתן לשמוע בבירור בסרטון העימות (הוגש אף הוא במסגרת ת/1) את המלל שנאמר על ידי המתלוננת, וכי השוטרים שנכחו במעמד העימות לא ידעו לומר מה נאמר על ידה. בית המשפט קמא קבע כי תלונת המערער הוגשה ביום 9.3.2020 בשעה 13:22 (נ/4) ואילו העימות בינו לבין המתלוננת נערכ ביום 9.3.2020 בשעה 18:23 (ת/4), לפיכך קבע כי "מכל המקובץ, סבורני כי כל הטענות כנגד המתלוננת, באשר לעבירות איומים על ידה, אינן מבוססות, לא מצאתי לתת אמון בגרסתו, ועל בסיס האמור, אין בידי להגיע למסקנה כי המשטרה הפלתה לרעה את הנאשם, עת העמידה אותו לדין על כן, אין בידי לקבוע כי נגלה לפני יחס מפלה בין שווים, המצדיק את ביטול האישום כנגד הנאשם, ועל כן מצאתי לדחות את טענת הנאשם לאכיפה בררנית" (פרוט' עמ' 89 ש' 14-18).

נציין כבר כעת כי בית המשפט קמא לא דן בטענת ההגנה לאכיפה בררנית בהקשר של תלונת המערער הנוגעת לנזק שנגרם לדלתו.

בשים לב לכל האמור, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירת איומים.



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

תמצית גזר הדין

6. בגזר דינו מיום 8.12.2024, עמד בית המשפט קמא על הערכים החברתיים שבבסיס עבירת האיומים, קבע כי עצמת הפגיעה של המערער בערכים אלו הינה ברף הבינוני וקבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית. בית המשפט קמא דחה את בקשת ההגנה לביטול הרשעת המערער בקבעו כי לא מתקיים יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי למערער מן ההרשעה לבין חומרת העבירה שביצע, וכי לא הוכח קיומו של נזק קונקרטי לאפשרות עבודתו של המערער במקצועו כגמולוג.

אשר לגזירת העונש, בית המשפט קמא העניק משקל לשיקולי ההרתעה, ולכך שהמערער לא לקח אחריות ולא הביע חרטה, ואף לא עבר הליך טיפולי ואבחוני בשירות המבחן שיכול היה להבהיר לו את חומרת מעשיו, להרתיע אותו ולצמצם את הסיכון הנשקף ממנו. במסגרת השיקולים לקולה נשקלו חלופי הזמן מאז ביצוע העבירה, היעדר עבר פלילי למערער, הבעיות הרפואיות מהן הוא סובל והנזק הצפוי לו כתוצאה מהשתתפות עונש מוחשי. נוכח כל האמור, קבע בית המשפט קמא כי **"מצאתי לנכון למקם את עונשו של הנאשם ברף האמצעי-תחתון של מתחם הענישה"**, והשית על המערער את העונשים כמפורט לעיל.

מכאן הערעור שבפנינו, שהופנה כנגד הכרעת הדין וגזר הדין.

ההליך בערעור

תמצית טענות המערער

7. לטענת הסניגורית, מדובר במקרה העונה על החריגים לכלל אי ההתערבות בממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית, ובית המשפט קמא שגה בקבעו כי עדות המתלוננת הותירה רושם מהימן והתיישבה עם יתר הראיות. לטענתה, המתלוננת מסרה מספר גרסאות שונות לאירוע נקודתי וקצר, שמהן עולה מניע להפללה, והן אינן מתיישבות עם השכל הישר ומלמדות על קושי של ממש לקבוע ממצאי מהימנות מעבר לכל ספק סביר.

הסנגורית הפנתה לסתירות בעדות המתלוננת עצמה ובאמרותיה השונות, לגבי מיקום וזמן הוויכוח בינה לבין המערער והאיום שלו כלפיה, וכן לגבי המתרחש לפני ואחרי העימות המילולי, ובנוכחות מי שהתה.

עוד הצביעה הסנגורית על כך שהמתלוננת טענה כי דלת דירתה ניזוקה וכי המערער שבר את ארון החשמל שמחוץ ליחידת הדיור שלה, אולם אין לכך תימוכין.

הסנגורית הפנתה לסתירות גם בין גרסאות המתלוננת, השכן (ע"ת 5) וחברתה (ע"ת 6) וטענה כי יש בגרסת השכן כדי לשלול את גרסת המתלוננת. לגבי גרסת החברה טענה הסניגורית כי היא מתארת אירוע שונה מזה שתיארה המתלוננת, לרבות לגבי מיקום האיומים וסדר הדברים, ולרבות תיאור של מאבק על ידית הדלת, שהמתלוננת בכלל לא תיארה בעצמה. עוד טענה הסנגורית כי קיימות סתירות פנימיות בגרסאות השכן והחברה, בין הודעותיהם במשטרה לאלו שבבית המשפט.



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

הסניגורית טענה כי מלבד העובדה שכל שלושת הנוכחים טענו ששמעו את המשפט "אני אשבור לך את העצמות", יתר פרטי האירוע מלאים בגרסאות סותרות, וכי אין להסיק אלא שהשלושה תיאמו את גרסתם המפלילה, והכל על מנת להרחיק עצמם מהנזק שגרם מי מהם לדלתו של המערער; וכי בכל מקרה הסתירות בין הגרסאות השונות, מקשות על האפשרות לקבוע ממצאי מהימנות מעל לכל ספק סביר, ומקשות גם על ההבנה כיצד הצליחו השכן והחברה לשמוע את האיומים.

לטענת הסניגורית, טעה בית משפט קמא בקבעו כי עדות המתלוננת מתחזקת נוכח מצבה הנפשי כפי שעולה מסרטון מצלמות הגוף ומסרטון העימות. נטען כי עולה ממצלמות הגוף ומסרטון העימות כי המתלוננת מתנהגת בבריונות ואגרסיביות, וכי אין מדובר בסערת נפש של המתלוננת, אלא בהתנהגות אסרטיבית וחוסר מורא או פחד מהמערער.

לטענת הסניגורית, בית המשפט לא בחן את עדויות עדי התביעה ועדי ההגנה באותם משקפיים ביקורתיים. נטען כי עדותו של המערער שנמצאה ע"י בית המשפט כ"מתפתחת וכבושה" נוגעת להשערותיו לגבי המניע להגשת התלונה נגדו, בעוד שעדויותיהם הכבושות והסותרות של עדי התביעה, אליהן לא התייחס בית המשפט ככאלו, נוגעות ישירות לאירוע המתואר בכתב האישום.

עוד טענה הסניגורית כי למעט התייחסותו לעד ההגנה מס' 2, השוטר איימן, בית משפט קמא התעלם לחלוטין מעדי ההגנה, כאילו כלל לא העידו במשפט, ובכלל זה עדים שהעידו על שבירת דלתו של המערער (ע"ה 3 ו-4) והמתווכת (ע"ה 5), שהיא שהתקשרה למוקד 100 והעידה על תלונתו של המערער בפניה על רעש מדידת שכניו ובכלל זה המתלוננת, וכי לא התלונן במשטרה כיוון שלא רצה להסלים את המצב.

עוד נטען, כי בית המשפט לא בחן כדבעי את טענתו של המערער לאכיפה בררנית; וכי תלונתו בזמן אמת הן על הנזק שנגרם לדלתו והן על איומיה של המתלוננת כלפיו, לא נבדקה ולא נחקרה; וזאת על אף הראיות שהוגשו לגבי הנזק שנגרם לדלת (נ/5) ולעצם הגשת התלונה (נ/4), ועל אף הראיות להתנהגות המתלוננת במהלך העימות, לרבות העובדה שאישרה שיתכן ואיימה על המערער. נטען כי העדר חקירה על ידי היחידה החוקרת, גם אם הוא נובע מרשלנות ובתום לב, מגיע כדי פגיעה של ממש בעקרונות הצדק וההגינות, ולמרות זאת בית המשפט קמא כלל לא התייחס לכך במסגרת הכרעת הדין. לטענת הסניגורית, היה על בית המשפט קמא לתת משקל של ממש לטענת ההגנה לאכיפה בררנית, בוודאי במקרה שבו רף חומרת המעשה הנטען נמוך, ותחושת חוסר הצדק שנגרמה למערער "זועקת כדגל שחור".

אשר לגזר הדין, נטען כי בית משפט קמא שגה בכך שלא ביטל את הרשעתו של המערער, על אף הפגיעה התעסוקתית הצפויה לו בשל הרשעתו בדין; וכי גם אם הטענה לאכיפה בררנית לא התקבלה לשם ביטול האישום, במסגרת הכרעת הדין, היה על בית המשפט קמא לתת לה בכורה במסגרת השיקולים לקולה בשלב גזירת העונש. עוד נטען, כי היה על בית משפט קמא לתת משקל בשיקולי הענישה לחלוף הזמן ולעינוי הדין שנגרם למערער בשל אי התייצבותם של עדי התביעה לדיונים בבית המשפט על אף צווי הבאה שהוצאו נגדם, וכן לנסיבותיו הרפואיות של המערער (נ/1). בנוסף, נטען כי יש לבטל את הפיצוי למתלוננת (אשר נטען ששולם בינתיים ביחד עם הקנס) בשל הנזק לדלת שנגרם למערער והאיומים שהופנו כלפיו.



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

תמצית הדיון בערעור

8. לדיון שנערך בפנינו ביום 26.2.2025 לא התייצבה המתלוננת (משיבה 2), והיא עדכנה את ב"כ משיבה 1 (להלן: "המשיבה") כי הנזק שייגרם לה כתוצאה מאובדן יום עבודה יהיה גבוה מהפיצוי שקיבלה ועל כן היא מעדיפה לא לבוא לדיון, ומסרה עמדתה לב"כ המשיבה, ולפיה היא עומדת על הפיצוי.

9. במהלך הדיון שבה הסניגורית על נימוקי הערעור, וטענה כי סבורה היא שיש מקום להתערבות ערכאת הערעור בממצאי המהימנות במסגרת שלושה אדנים: האחד, שלא ניתנה התייחסות ראויה לטענת האכיפה הבררנית בהקשר של האיומים והנזק לדלת, השני – התעלמות בית המשפט קמא מעדי ההגנה, ללא קביעה כלשהי לגביהם, כך שהכרעת הדין חסרה בהקשר זה; והאדן השלישי הוא הסתירות הרבות בראיות התביעה, שלא ניתן ליישבן.

10. ב"כ המשיבה טענה כי צפייה בסרטון מצלמת הגוף של השוטר שהגיע למקום האירוע, מאפשרת גם לערכאת הערעור להגיע לאותם ממצאים שקבע בית משפט קמא, בכל הנוגע לאמינותה של המתלוננת והלך נפשה במועד האירוע, ומסירת גרסה מיידית מצידה על אירוע נקודתי מאוד. לטענת ב"כ המשיבה, אין צורך מעבר לכך להיכנס לדקויות של מה אמר כל עד, כשליבת האירוע ברורה ואוטנטית. נטען כי לצד המתלוננת שהיתה נרעשת, היו גם השכן והחברה שחוו איתה את האירוע המהיר והנקודתי, וגם אם כל אחד מהם ראה את האירוע בצורה שונה, זה עדיין אותו אירוע; והסתירה אינה שורשית כיוון שפחות חשוב האם האיום היה כשהמתלוננת בתוך הדירה או כשהמתלוננת היתה אצל השכן.

אשר לטענה לאכיפה הבררנית, הנוגעת להיזק לדלת, נטען כי אפשר לראות במצלמות הגוף כי המערער לא ידע לומר איך זה קרה, מתי ועל ידי מי, וכי השוטר בשטח אמר לו שיגיש תלונה, אולם בפועל, כך נטען על ידי ב"כ המשיבה, לא הוגשה תלונה. עוד טענה ב"כ המשיבה לקיומן של סתירות בגרסת המערער, שמחד אמר (מול מצלמת הגוף של השוטר) שלא התלונן מעולם על שכניו לדירה, גם לא בפני בעלת הבית או המשטרה, ומנגד, בחקירתו אמר אחרת. נטען כי מסרטון מצלמת הגוף של השוטר עולה כי כל הנוכחים חוזרים על אותם דברי איום.

דיון והכרעה

11. לאחר שבחנתי את פסק דינו של בית משפט קמא ועיינתי בהודעת הערעור על נספחיה ובתיק של בית משפט קמא, ולאחר ששמעתי ושקלתי את טיעוני הצדדים בפנינו, הגעתי למסקנה כי נותר ספק סביר בדבר אשמתו של המערער, ועל כן דין הערעור על הכרעת הדין להתקבל.

12. הלכה היא כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדתיים וקביעות מהימנות של הערכאה הדיונית ביחס לעדים שהעידו בפניה, שנקבעו על סמך התרשמותה באופן בלתי אמצעי ממהימנותם של העדים, מאופן מסירת עדותם ומאותות האמת שעלו בעדויותיהם, כמו גם מהשתלבותן של כלל העדויות והראיות שהיו בפניה למארג ראיתי כולל. התערבות שכזו תהא שמורה למקרים חריגים אשר נקבעו בפסיקה



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

ונסקרו למשל בע"פ 8146/09 אבשלום נ' מדינת ישראל ואח' (8.9.2011) (להלן: עניין אבשלום) ולאחר מכן בע"פ 8642/19 הייב נ' מדינת ישראל (13.10.2021), שם נפסק כי –

"כלל אי ההתערבות בממצאי עובדה ומהימנות אינו הרמטי, ונקבעו לו מספר חריגים... והם: כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מתבססים על שיקולים שבהגיון ובשכל ישר או על סבירות של העדות; כאשר מדובר במסקנות להבדיל מעובדות; כאשר הערכאה הדיונית התעלמה לחלוטין מראיות או לא שמה לב לפרטים מהותיים בחומר הראיות; כאשר הערכאה הדיונית התעלמה מסתירות מהותיות בעדות עליה נסמכה או מסתירות בין העדות עליה נסמכה לבין עדויות אחרות; כאשר הערכאה הדיונית אימצה גרסה מופרכת וחסרת הגיון; כאשר נפלה טעות מהותית או טעות "בולטת לעין" בהערכת המהימנות; כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מבוססים על ראיות בכתב, תמליל, קלטת או התרשמות מחפץ; כאשר השופט שכתב את פסק הדין אינו השופט ששמע את הראיות; כאשר חלף זמן רב משמיעת הראיות ועד שנכתב פסק הדין".

לצד רשימת החריגים הפרטנית, רשאית ערכאת הערעור להתערב במקרה שבו המסד הראייתי, במבט כולל, אינו מספק את הבטחון הדרוש להרשעת הנאשם מעבר לכל ספק סביר (השוו: ע"פ 8794/20 פלוני נ' מדינת ישראל (10.5.2022)).

13. בענייננו, בית המשפט קמא הכריע על סמך האמון הרב שנתן בגרסת המתלוננת, לאחר שמצא לה חיזוקים בדמות גרסאות השכן וחברתה, וכן לאחר שמצא שלא להאמין למערער עד כדי קביעה כי יש בכך להוות חיזוק לגרסת המתלוננת.

כאמור, בית המשפט קמא קבע כי דבריה של המתלוננת משקפים נאמנה את האירוע שהתרחש, לאחר שהיא הותירה עליו רושם מהימן, כיוון שהייתה עקבית, סדורה, קוהרנטית, והתיישבה עם המתואר בכתב האישום ועם יתר העדויות.

ואולם, אין די בכך שהעדות מתיישבת עם המתואר בכתב האישום, שהרי ההנחה היא שכתב האישום מבוסס על הגרסה שנמסרה על ידי המתלוננת בתחנת המשטרה. גם אין די בהתרשמות ישירה ובלתי אמצעית מהופעת העד במהלך מסירת העדות. לא בכדי **"הפסיקה הזהירה את ערכאת הערעור שלא לסמוך אך ורק על התרשמותה של הערכאה הדיונית מאופן מסירת העדות והתנהגות העדים"** (עניין אבשלום, לעיל). מדובר בתנאי הכרחי אך לא בהכרח מספיק. "אותות האמת" הנגלים מההתרשמות מהתנהגות העד, משתייכים למעגל הפנימי של הראיות, אולם אין בהן די, ויש להשוותן למעגל החיצוני של הראיות, הכולל עדויות אחרות וראיות אובייקטיביות, תוך שימוש בהגיון, בשכל הישר ובניסיון החיים.

בית המשפט קמא התרשם מהעדים שהופיעו בפניו באופן בלתי אמצעי, ואין להקל בכך ראש. ניכר מהכרעת הדין של בית המשפט קמא, כי עיקר הבחינה של עדות המתלוננת נעשתה ביחס ל**ביטוי המילולי** שבו נקט לגרסתה המערער, הן בקלותיו והן בדבר האיום "שישבור לה את העצמות". בכך, אכן, קיימת עקביות בעדות המתלוננת, בהשוואת דבריה לשוטר ע"1, למול דו"ח הפעולה של הפקח (ת/2), למול הודעתה במשטרה נ/9, העימות ת/4 וחקירתה בבית המשפט. בית המשפט קמא מצא תימוכין כאמור בעדויות ע"ת 5 (השכן) וע"ת 6 (חברתה של המתלוננת) שגם הם העידו ששמעו ביטוי זהה.



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

ואולם, דומה שבהשוואת העדויות השונות, בית המשפט קמא התמקד רק בזהות המילולית של דבר האיום, והתעלם מהסתירות המהותיות שעלו לגבי האירוע בכללותו, על אף שהאמרות הסותרות צוטטו על ידי בית המשפט מן האמרות השונות של העדים.

כפי שיפורט להלן, קיימות סתירות רבות בראיות התביעה, חלקן סתירות מהותיות המתייחסות לאופן התרחשות האירוע, מיקומו והנוכחים בו, שלא יושבו על ידי בית המשפט קמא, ואינן מאפשרות לטעמי קביעת ממצאים עובדתיים המספיקים להרשעתו של המערער מעבר לכל ספק סביר.

הסתירות המהותיות העיקריות בראיות התביעה

14. ראשית, קיימות סתירות ביחס למיקום העימות המילולי שבין המתלוננת למערער וסדר הדברים:

בעדותה של המתלוננת בבית המשפט היא העידה כי כשהלכה להעיר למערער על המוסיקה הוא "התחיל להתעצבן ולקלל אותי ואמר: 'יא בת זונה, אני אשבור לך את העצמות' כל מיני דברים כאלה. אז הלכתי לשכן השני, ישבתי אצלו ואז הזמינו משטרה" (עמ' 34).

בהודעתה במשטרה 9/נ ציינה המתלוננת כי לאחר ששמעה את הרעש מדירת המערער "אז הלכתי דפקתי לו בדלת ואז הוא פתח את הדלת של הבית שלו וביקשתי ממנו שלא יצעק והוא אמר לי את חוצפנית כי אני כביכול גם שמה מוסיקה בבית. אמרתי לו גם אתה יכול לבוא לבקש ממני ואז הוא התחיל לצעוק עליי שאני זונה שרמוטה ושהוא ישבור לי את העצמות. אני ברחתי לשכן אחר..."

מגרסתה בבית המשפט ובהודעתה במשטרה עולה כי דברי האיום, אליבא דמתלוננת, נשמעו כשהיא עומדת מול המערער, בפתח דירתו, כשהדלת פתוחה, ולאחר שאף הוא הטיח בה שהיא משמיעה מוסיקה אצלה בדירה, וכי לאחר הקללות והאיום, היא ברחה לדירת השכן.

לעומת זאת מדוח הפקח עולה גרסה אחרת: הדו"ח של הפקח ע"ת 2 (ת/2) תומך בתוכן הביטוי עצמו אולם הסתירה העולה ממנו ביחס למיקום ולשלב שבו נאמרו הדברים היא סתירה מהותית. מהדו"ח ת/2 עולה כי בזמן אמת, אמרה המתלוננת כי לאחר שהיא והמערער דיברו בפתח הדלת, ולאחר שהיא סגרה את דלת דירתו וחזרה לדירתה שלה, רק אז היא שמעה את המערער צועק מבעד לדלת שישבור לה את העצמות ואת דלת דירתה וכי רק לאחר מכן המשיך לקלל אותה.

גם ממצלמת הגוף של השוטר (ת/1) עולה כי בזמן אמת המתלוננת אמרה לשוטר כי האיום היה רק לאחר שחזרה לדירת השכן, ומול השכן והחברה, ולדבריה, המערער "בא והוא התחיל לשבור בחוץ את כל הארון חשמל. הוא הרס את כל הארון חשמל. מולה ומולו הוא אמר שהוא ישבור לי את העצמות. הוא התחיל לצעוק פה כמו משוגע... הוא בא התחיל לצעוק שהוא ישבור לי את העצמות, יא זונה יא שרמוטה". כאמור, דו"ח הפקח ומצלמת הגוף של השוטר מבוססים על אותו תיאור של המתלוננת בסמוך לאירוע, אולם בכל הנוגע לסדר הדברים ולמיקום אמירת האיום, יש פער גדול לעומת גרסתה בהודעתה במשטרה ובעדותה בבית המשפט.

15. בית המשפט קמא קבע כי גרסאותיהם של השכן והחברה מחזקים את גרסת המתלוננת. לטעמי, פרט לתמיכה בביטוי המילולי עצמו, גרסאותיהם של השכן והחברה, כל אחת כשלעצמה, כוללות חורים, סתירות



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

ותמיהות פנימיות, ומקשות על היכולת לתת בהן אמון באופן שיש בו לחזק את גרסת המתלוננת, בוודאי בכל הקשור למיקום אמירת האיום, ולסדר הדברים:

חברתה של המתלוננת (ע"ת 6) העידה כי כאשר המתלוננת הלכה לבקש מהמערער להנמיך את המוסיקה, היא נשארה בדירת המתלוננת. לדבריה, היא שמעה את המערער קודם כל מקלל ורק לאחר מכן אמר למתלוננת **"תעופי מפה לפני שובר אותך ושובר לך את העצמות..."** (עמ' 56). כלומר, שמגרסה זו עולה כי לפי החברה, היא שמעה בזמן אמת את האיום, כשבעצמה היתה בדירת המתלוננת. ע"ת 6 העידה כי רק לאחר שהמתלוננת חזרה לדירתה, הן התחילו לשמוע את המערער שובר דברים בתוך דירתו ואז המתלוננת והמערער החלו לריב "בין הקירות, הכוונה מעבר לקיר", והן נעלו את עצמן בדירת המתלוננת, וכי לאחר שהיא הזמינה משטרה, הגיע אליהן השכן (עמ' 56). כלומר, לפי גרסה זו, של ע"ת 6, לאחר האיומים המשיכו המתלוננת והמערער להתגרות מילולית ביניהם, לפני שהיא נכנסה ליחידת הדיוור שלה בחזרה, והשכן הגיע לדירתן. בחקירתה הנגדית אישרה ע"ת 6 כי המערער לא איים על המתלוננת בהתחלה, אלא רק אחרי שהתפרץ עליה (עמ' 58). סתירה נוספת נעוצה בכך שע"ת 6 תיארה כי לאחר שהמתלוננת נכנסה ליחידה שלה **"הוא התחיל לדפוק בחוזקה על הדלת, אנו החזקנו את הדלת שלא ייכנס ואז הגיעה המשטרה ותוך כדי שהמשטרה הגיעה הוא שבר את הבית שלו ואת הארון חשמל בחוץ וכל זה אנו מחזיקות את הדלת עץ"** (עמ' 57). לגרסה זו, המתארת "מאבק" על הדלת, למניעת כניסתו של המערער ליחידת הדיוור של המתלוננת, אין כל זכר בעדות המתלוננת עצמה או בעדותו של השכן ואף לא בהודעתה של ע"ת 6 במשטרה (נ/10). למעשה, פרט לתוכן המילולי עצמו, גרסתה של ע"ת 6 אינה מתיישבת עם גרסתה של המתלוננת ביחס למיקום ולשלב שבו נאמר הביטוי המאיים, כמו גם ביחס לתיאור האירוע לפני האיום ולאחריו.

השכן (ע"ת 5) העיד בבית המשפט כי בכלל היה במקלחת ורק שמע מהומה וכשיצא ראה את המתלוננת רצה לתוך ביתו ונועלת את הדלת של דירתו אחריה. בניגוד לע"ת 6, הוא לא תיאר שום מאבק על הדלת. לדבריו, האיומים נשמעו מבעד לדלת דירת המערער, ללא מפגש פנים מול פנים בין המערער למתלוננת, כאשר המתלוננת שמעה את מפתחות הדלת של המערער ומיד ברחת לדירתו שלו ונעלה את הדלת אחריה (עמ' 53). עוד העיד ע"ת 5 כי המתלוננת וחברתה אמרו לו שהמערער צעק שישבור להן את העצמות. השכן העיד תחילה כי שמע זאת גם מהמקלחת, אלא שבהמשך, כשנדרש לשאלה איך לא שמע שום דבר מהביטויים ומהקללות פרט לביטוי המאיים, הסביר כי **"הייתי במקלחת וביציאה מהמקלחת אני מצליח לשמוע את הדברים"** (עמ' 55, ש' 14). כאמור, המתלוננת בעצמה אמרה לשוטר שרק לאחר שחזרה לדירת השכן שמעה את האיום. אם גרסה זו נכונה, הכיצד יתכן שהשכן שמע את האיום עוד בעודו במקלחת, בטרם נכנסה המתלוננת לדירתו? ואם נכונה גרסתה האחרת של המתלוננת, הרי שגרסתו של השכן כלל לא תומכת בה. גרסתו של השכן עומדת בסתירה גם לגרסתה של החברה בכך שבעוד שהיא העידה שהוא הגיע אליהן (לדירת המתלוננת) לאחר שכבר קראו למשטרה, השכן העיד שיצא מהמקלחת לסלון דירתו שם הן היו, בעיצומם של האיומים ועוד לפני ששמע בעצמו בסלון דירתו, את הביטוי המאיים. הנה כי כן, פרט לחזרה על דברי האיום עצמם, גרסתו של השכן ביחס למיקום ולסדר הדברים שבהם נשמע האיום, אינו תומך בגרסת המתלוננת ואף עומד בסתירה לתיאור הדברים של חברתה, ע"ת 6 שהעידה כאמור שהן היו שתיהן בדירת המתלוננת והשכן הגיע לדירתן. יתרה, מכך, אם, כגרסת ע"ת 6, שהו השתיים בדירת המתלוננת כשהמערער התפרץ ושובר דברים, כיצד השכן כלל לא פגש בו כשהלך אליהן?



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

זאת ועוד – עולה מהראיות כי פעמיים הגיעו אל דלתו של המערער: הפעם הראשונה, כשהמתלוננת הגיעה לבדה, דפקה בדלת ולאחר שהמערער פתח את הדלת היא ביקשה להנמיך את המוסיקה והיה ויכוח ביניהם. והפעם השנייה – כשהשכן בעצמו יצא, לדבריו, למבואה ו"דפקתי לו בדלת חזק שיפתח, למה ככה הוא מתנהג", ולדברי השכן הוא דפק עם היד ועם הרגל ואחרי כמה פעמים שדפק, המערער פתח את הדלת. לדבריו, הם דיברו ביניהם ואז באה המשטרה; כאשר השכן אישר שבעט בדלת דירתו של המערער ואף אישר שקיים נזק בדלת (עמ' 49-51). בהקשר זה, עולה כי השכן לא אמר בהודעתו במשטרה שבעט בדלת (נ/2). בבית המשפט טען כי אמר את הדברים במשטרה אך זה לא נרשם (עמ' 51). המתלוננת, מצדה, העידה כי השכן לא יכול היה לשבור את דלתו של המערער כיוון שהיה איתה (עמ' 37, ש' 8-10). מהסרטון עולה כי כשהשוטרים שאלו את המתלוננת מי שבר את דלת דירתו של המערער, היא הצביעה על השכן וחברתה ואמרה לשוטרים "תשאלו אותם".

כשהגיעו שוטרים לבית המתלוננת היא טענה בפניהם כי המערער שבר את ארון החשמל, ובהמשך טענה במשטרה כי הוא שבר דלתות ואף בבית המשפט העידה המתלוננת כי המערער שבר את דלתה, אולם לא היה לכך כל תימוכין בראיות התביעה וגם בזמן אמת השוטרים והפקח לא תיעדו שבר שכזה. נהפוך הוא, עולה מהסרטון (ת/1) שחשוב למערער לצלם את הנזק שנגרם לדלת דירתו ושהשוטר אומר למתלוננת שגם המערער יכול להתלונן על שבירת דלתו שלו על ידי מי משכניו. פשיטא, שאם המערער היה שובר את דלת דירתה של המתלוננת בזמן אמת, המתלוננת היתה מפנה תשומת לב השוטרים לכך.

הניסיון של המתלוננת והשכן לצמצם את החלק המאוחר של האירוע, שבו השכן הגיע לדלת דירתו של המערער ובעט בה, לא הוסבר בהכרעת הדין של בית משפט קמא; והסתירה לגבי מי שבר את דלתו של המערער לא יושבה, וכך גם לא ניתן הסבר לסתירה האם השכן היה עם המתלוננת עד להגעת המשטרה, כגרסת המתלוננת, או שהלך להתעמת אף הוא עם המערער, כגרסתו.

בהקשר למהימנות ע"ת 5 (השכן) והמתלוננת, עלה מהראיות כי בניגוד לגרסתם שהמערער מעולם לא התלונן על רעש מצדם, העידה ע"ה 5, המתווכת, כי המערער כן התלונן בפניה, ונמנע מלהתקשר למשטרה כי לא רצה להסלים את המצב, וכי ביקש ממנה לדבר עם שכניו וכך היא עשתה (עמ' 77-78). קושי זה אינו שולי ולפחות הצריך דיון על ידי בית המשפט קמא, בוודאי כאשר ייחס חשיבות רבה לשאלה האם המערער התלונן בעבר נגד המתלוננת או לא. עולה, כי בעוד שבית המשפט קמא קבע כי המערער לא אמר אמת בכל הנוגע לשאלה אם התלונן בעבר, נמצא כי דווקא ראייה חיצונית ואובייקטיבית תמכה בגרסתו, בניגוד לגרסת המתלוננת והשכן.

אציין עוד, כי מעבר לסתירות הרבות והעיקריות שפורטו לעיל, צוינו בהודעת הערעור (עמ' 7-12) סתירות נוספות בגרסת המתלוננת, אשר לא נדונו ולא יושבו על ידי בית משפט קמא, לרבות לעניין הנזקים לדלת, וכן סתירות בין גרסאות המתלוננת לעדי התביעה האחרים.

16. כפי שיפורט להלן, בית המשפט קמא מצא חיזוק בכך שהמערער "כבש" את גרסתו לעניין המניע של המתלוננת והשכן, ו"שיקר" בכך שטען תחילה שלא התלונן על רעש מצד שכניו. כפי שיפורט להלן, אין מדובר בשקרים או בכבישת גרסה. ואולם, מניתוח גרסתו של המערער על ידי בית המשפט, וקביעת מהימנותו על ידי בית המשפט קמא, עולה כי בית המשפט קמא לא נקט באותה אמת מידה של ספקנות ודקדקנות כשבחן מזה את גרסת המערער ומזה את גרסת המתלוננת או עדי התביעה האחרים. כך, בעוד שהסתירות בגרסת



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

עדי התביעה, היורדות לשורש העניין, כלל לא נדונו ובוודאי שלא יושבו, וניכר כי בית המשפט קמא נקט כלפיהן בסלחנות, הרי שהוא נתן משקל גבוה מאוד לקביעתו כי גרסת המערער ביחס להשערות את סיבת התלונה רצופה סתירות, ועניין זה נותח על ידו כמעט מכל כיוון. אלא שהמערער אינו חייב להצביע על מניע להגשת התלונה, ועל כן אין מדובר בסתירה מהותית, ובוודאי שלא כזו היורדת לשורש המחלוקת.

כך גם לעניין הגשת התלונה ע"י המערער, כאשר בית המשפט בחן את שעת הגשת התלונה והגיע למסקנה כי מדובר בתלונה שנמסרה לכאורה קודם לעימות, שבו נטען שהמתלוננת איימה עליו. למסקנה זו הגיע בית המשפט קמא מהשוואת הרישום בנ/4 (אישור בדבר הגשת התלונה) למול טופס העימות (ת/4), וקבע כי התלונה הוגשה בשעה 22:13 ואילו העימות, שבו לטענת המערער המתלוננת איימה עליו, נערך בשעה 23:18.

אלא שבעניין זה, בית המשפט לא התייחס לכך שלא הוצגה בפניו תלונתו של המערער לגופה וככל הנראה אינה מצויה בתיק, וחוסר זה רובץ לפתחה של התביעה, שהרי ההגנה ביקשה לקבל את התלונה עצמה וכל שקיבלה זה את הטופס נ/4. בטופס נ/4 נרשם אמנם כי בשעה 22:13 הוגשה התלונה אולם הטופס עצמו נערך בשעה 23:34, ושעה זו כבר יותר מתיישבת עם העובדה שהיא הוגשה אחרי העימות, שהחל בשעה 23:18.

הקשיים בחיזוקים החיצוניים

17. בית המשפט קמא מצא כאמור מספר חיזוקים "חיצוניים" לתמיכה בגרסת המתלוננת: העובדה שהתקשרה מיד למשטרה, מצבה הנפשי ושקרו של המערער. לטעמי, גם בכך שגה בית המשפט קמא:

ראשית, לעניין הקריאה למשטרה - בית המשפט קמא קבע כי המתלוננת התקשרה מיד למשטרה וכי יש בכך לחזק את עדותה. אלא שגם בכך נקלע לטעמי לכלל טעות עובדתית ומשפטית. ראשית, לא הוכח כלל שהמתלוננת התקשרה למשטרה. ולבית המשפט לא הוצגה השיחה למוקד 100 (המשיבה ציינה כי ההקלטה נמחקה, ראו פרוט' מיום 22.2.2024, עמ' 77). נהפוך הוא - מהראיות עולה שהמתלוננת לא התקשרה למשטרה וגם לא חברתה, אלא הן התקשרו למתווכת וזו התקשרה למשטרה (ת/1, וכן עמ' 40 ו-58). לשאלה מדוע התקשרה למתווכת, הסבירה המתלוננת כי "**המטרה שלי היתה להוציא אותו מהבית, לא היתה מטרה לעשות לו נזק בחיים**" (עמ' 41). עניין זה מתקשר לעדותה של המתווכת לפיה לא היו תלונות בעבר כנגד המערער אלא רק תלונות מצדו כלפי המתלוננת על רעש מדירתה (עמ' 77), ומצריך הסבר מה גרם למתלוננת לרצות להוציא את המערער מהבית אם לא התלונה כלפיו קודם לכן בפני המתווכת? גם עניין זה לא יושב על ידי בית משפט קמא. כך או כך, המשקל שניתן ל"חיזוק" זה, גבוה יתר על המידה, ועצם העובדה שהיה אירוע של עימות בין שכנים, אשר דווח למשטרה, לא בהכרח מחייב כי טענתה של המתלוננת כי נאמרו דברי איום היא טענת אמת.

שנית, מצבה הנפשי של המתלוננת - ממצלמת הגוף של השוטר (ת/1) עולה כי אכן המתלוננת היתה בסערת רגשות של ממש, נוכח העימות שזה עתה היה לה עם המערער, שאינו מכחיש את עצם קיומו ואת העובדה שהחליף עם המתלוננת גידופים הדדיים (לטענתו). ואולם, אף שהדבר מעיד על עצם קיומו של אירוע מסעיר, שבהחלט יכול להיות תוצאה של עימות קולני וקללות, אין בכך בהכרח ללמד על השמעת דברי האיום הקונקרטיים.



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

שלישית, "שקרי" המערער וגרסתו "הכבושה" – אינם חיזוקים ממשיים, וזאת מעבר לאמור לעיל, לעניין הפער בין אופן הערכת המהימנות של המערער לזה של המתלוננת ועדי התביעה. יש להיזהר מפני ייחוס מענה שניתן מפי עורך הדין כאילו מדובר בגרסה סדורה של המערער, גם אם היא ניתנה בנוכחות המערער. בהקשר זה, בית המשפט קמא ייחס לטעמי חשיבות רבה מדי למענה שנמסר מפי ב"כ המערער (דאז), בכך שאמירותיו של המערער למתלוננת כי היא חוצפנית באו בתגובה לנזק שנגרם לדלתו. ככל הנראה הנזק לדלת נגרם אחרי הדברים שנשמעו מצדו של המערער, גם לשיטת יתר העדים. אין מדובר בשקר של המערער ובוודאי לא בליבת המחלוקת.

בית המשפט קמא ייחס משקל רב מאוד לקביעתו כי המערער שינה גרסתו ביחס לשאלה האם המתלוננת וחבריה רקמו נגדו מזימה. לטעמי, גם בכך שגה. ראשית, לא מדובר בכבישת גרסה, אלא בהנחה לגבי קיומו של מניע שהיה או לא היה למאן שהוא להתלונן נגדו, ובכל מקרה המערער אינו חייב להציג מניע לתלונת המתלוננת. שנית, ניתן לראות בסרטון מצלמת הגוף של השוטר כי כבר בזמן אמת המערער אמר לשוטר כי שכניו רוצים להוציא אותו מהבית כי הוא דרוזי; וכי אמנם השיב בשלילה לשאלת השוטר האם התלונן על רעש מצד שכניו, אולם הוא כן ציין בפני השוטר מיד לאחר מכן, שפנה אליהם מספר פעמים להתלונן, וגם אמר זאת למתווכת. גם כשהמערער הובל לניידת, הוא אמר לשוטר ש"הם רוצים להוציא אותי מהבית בכוח" (ת/1, נומרטור 10: 25 ואילך, ונומרטור 16: 30 בהתאמה). קביעתו של בית המשפט קמא לפיה מדובר בשקרים שנאמרו בכוונה להעלים את האמת ולהטעות את בית המשפט בעניין המהותי, לא רק שאינה מבוססת, היא אף לא בעניין מהותי, ולא היה כל מקום לראות בה חיזוק לראיות התביעה.

סיכום הניתוח הראייתי

18. בית המשפט קמא נתן משקל רב וכמעט בלבדי לעובדה שהמתלוננת, השכן והחברה "ידעו לחזור על המלל המאיים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת". אלא שבכך לא סגי. כל אחד מהנוכחים ממקם את האיום ואת הסיטואציה באופן אחר, לרבות כאשר השכן לא יודע להעיד על שום מלל נוסף שנאמר מלבד ביטוי זה, כאשר גם לשיטת המתלוננת והחברה היו קללות נוספות, וכאשר החברה והמתלוננת נותנות גרסאות שונות לגבי מיקום האיומים, סדר הדברים ומה שהתרחש לפני ואחרי האיום. יצוין, כי כעולה מהסרטון ת/1, המתלוננת פירטה את האיומים וסדר הדברים לשיטתה, בפני השוטר, כאשר חברתה (ע"ת 6) נמצאת לידה. במצב שכזה, ישנו חשש שמא העדים הזינו זה את זה בדברים, טרם הגעת המשטרה או בעת שהשוטר ביקש לראשונה את גרסתה של המתלוננת, וטרם החקירה, ובכך, גם מבלי כוונת מכוון, נפגעת מהימנות (דיוק) העדות. אין משמעות הדבר שלא היה איום, שאותו שמעה המתלוננת על פי גרסתה, אולם הדברים מצריכים ליבון גם נוכח הסברה של המתלוננת שרצתה להוציא את המערער מהבית.

החיזוקים שמצא בית המשפט קמא בעדויות השכן והחברה מצריכים, מעבר לכך שהעידו על אותו ביטוי מילולי, גם מתן משקל נכון לעדותם, אשר צריכה אף היא להיבחן בעיניים ביקורתיות פנימיות וחיזוניות. למעשה, בית המשפט קמא נתן לעדויות השכן והחברה משקל רב של אמינות, על אף הסתירות הרבות בתוך גרסאותיהם ובין גרסאותיהם האחת ביחס לשנייה ולזו של המתלוננת, כפי שפורט לעיל, מבלי להתייחס כלל לאותן סתירות או תמיהות, לא כל שכן ליישבן, ומבלי לתת משקל כלשהו לכך שהמתלוננת מסרה את גרסתה הראשונה כשחברתה למעשה נמצאת לידה ביחידת הדיוור.



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

אכן, עצם קיומם של פערים בעדויות אינו בהכרח מצביע על כך שהאירוע לא התרחש, ושהביטוי המאיים לא יצא מפיו של המערער ואפילו לעצם הכוונה שהתלוותה אליו. בהחלט יתכן שמספר עדים יראו או ישמעו את אותה סיטואציה באופן שונה. ואולם, בית המשפט נדרש לדון בפערים אלו וליישבם באופן המלמד מדוע בחר לתת בהם אמון. בענייננו, התחושה היא שבית המשפט קמא לא יישב את הסתירות בגרסאות העדים השונים ולא פירט מדוע בחר לקבוע ממצאים שבעובדה, על אף שאלו לא מתיישבים עם כל הראיות שהובאו בפניו.

19. כתב האישום מתאר נרטיב שאותו נדרשת התביעה להוכיח. בסופה של הכרעת הדין נדרש בית המשפט לקבוע ממצאים עובדתיים, שיהיו את האמת המשפטית ואת "הרישום ההיסטורי" של ההתרחשויות וישמשו בסיס להכרעה המשפטית, ואין להקל בכך ראש.

בית המשפט קמא מצא "להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם, אשר בניגוד למתלוננת לא זכה לאמוני, והתרחשויות כי גרסתו הייתה מתחמקת, מלאת סתירות ונעדרת הגיון פנימי, והדבר אף הוא מחזק את גרסת המתלוננת". כפי שפורט לעיל, הסבריו של בית משפט קמא לאי מתן אמון בגרסת המערער, בהתבסס על סתירות לכאורה בעניינים שלא בליבת האירוע, ובוודאי כשיש להן הסבר כפי שהוצג על ידי ע"ה 5 (המתווכת) או כעולה מסרטון מצלמת הגוף (ת/1), אינם מספיקים.

במשפט הפלילי אין די בכך שגרסה אחת תימצא על ידי בית המשפט כעדיפה על פני האחרת. כפי שנפסק, "נטל השכנוע הרובץ על התביעה במשפט הפלילי, הוא מעבר לכל ספק סביר, ואין די בכך שעמדת התביעה נראית ככזו הקרובה יותר לאמת" (ע"פ 6890/04 מדינת ישראל נ' בלאוסוב (13.9.2005)). על מנת להסיר את הספקות שהעלה המערער בגרסתו (לפיהן היה עימות מילולי, אך לא נאמר ביטוי מאיים ולא היתה כוונה מצדו לאיים על המתלוננת), היה על בית המשפט קמא להבהיר מדוע על אף הסתירות הפנימיות בעדויות וביניהן, הוא נותן בגרסת המתלוננת אמון מלא עד כדי שלילת הספק שהעלה המערער.

אלא שכאמור, בית המשפט קמא הסתפק בציטוטים של דברי עדי התביעה באמרותיהם השונות, נמנע מלהתייחס לשוני הבולט ביניהם ולמשמעותו, וכלל לא נתן דעתו לסתירות ולתמיהות בעדות המתלוננת עצמה, ולפערים שבין תיאורה את הדברים לבין אופן התיאור של השכן והחברה. בית המשפט קמא לא בחן את עדויות עדי התביעה באותה עין ביקורתית כפי שבחן את גרסאותיו השונות של המערער, ביחס לדברים שאינם בליבת האירוע, ולא יישב את כל הפערים שנדרש היה ליישב כדי להגיע למסקנה עובדתית ברורה לגבי מה שהתרחש.

גם היום, בהתבוננות הכוללת של המסד הראייתי הקיים, אני מתקשה לקבוע מהו הסיפור האמתי: היכן בדיוק נאמר האיום, באיזו סיטואציה בדיוק? האם פנים אל פנים עם המתלוננת או "מאחורי דלתות וקירות"? האם הביטוי המאיים הנטען בכתב האישום נאמר פעם אחת או מספר פעמים בשלבים שונים של האירוע? האם האיום היה מכוון רק כלפי המתלוננת או גם כלפי חברתה? האם המערער שבר את דלת דירתה של המתלוננת ואת ארון החשמל? האם המערער שבר חפצים בתוך דירתו שלו? ומי שבר את דלת דירתו של המערער ובאיזה שלב?

בית המשפט קמא קבע כי "המאשימה עמדה בנטל ההוכחה ברף הנדרש בפלילים לקיומם של כל יסודות העבירה המיוחסת לנאשם", אך הוא לא קבע פוזיטיבית מה הן העובדות שלאורן תערך הבחינה המשפטית, לא בחן את ההיבט העובדתי של היסוד הנפשי של כוונה מיוחדת הדרוש לשם גיבושה של העבירה; והוא כלל לא דן בפן המשפטי של העבירה. בניגוד לקביעתו של בית משפט קמא, לא מצאתי בכל העדויות שנשמעו



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

כיצד ניתן להבין מה באמת קרה במתחם הדירה (המחולקת למספר יחידות דיור) במהלך האירוע. עדויותיהם של המתלוננת, השכן והחברה סותרות אחת את השנייה, הכל למול גרסתו של המערער, ואין תמונה אחת שלמה שיכולה להעיד באופן חד משמעי ומעבר לכל ספק סביר על שקרה שם.

הדברים מוצאים ביטוי למשל בכך שבכתב האישום לא מצויין כלל היכן הייתה המתלוננת בעת האיומים ומה הייתה הסיטואציה של האיומים, וכאמור, הדברים לא הוכרעו בהכרעת הדין; ובכל זאת, במסגרת טיעוניה לעונש טענה המשיבה כי לאחר האיומים המתלוננת ברחת לדירת השכן. ואילו בגזר הדין התחשב בית משפט קמא בכך שהעבירה בוצעה **"בפתח ביתו של הנאשם בבניין המגורים המשותף בו מתגוררת המתלוננת"** (סעי' 7 לגזר הדין); כל זאת, מבלי שהדבר נקבע כממצא עובדתי בהכרעת הדין, ולמרות העדויות הסותרות לכך שנשמעו בזמן אמת כשהגיעו השוטרים והפקח (ת/1 ות/2), ואף למרות חלקים בעדויות השכן והחברה.

20. הסתירות הרבות, הן אלו הפנימיות בתוך גרסאותיה השונות של המתלוננת, הן ביחס לעדי התביעה האחרים, ביחס למקום ולאופן שבו נאמר הביטוי הנטען, עליו ביססה המשיבה את כתב האישום, כשלא נעשה כל ניסיון ממשי ליישבן, לרבות העובדה שכלל לא נקבעו ממצאים שבעובדה ולא נערך דיון ביחס למשמעות המשפטית של העובדות, לרבות קיומו של היסוד הנפשי המיוחד הנדרש בעבירה זו, מותירים את התחושה שהמשיבה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את יסודות העבירה מעבר לכל ספק סביר, וזאת מבלי לנקוט עמדה פוזיטיבית האם ובאיזה אופן התרחש האירוע.

די בכך כדי להורות על זיכוי של המערער מהעבירה שיוחסה לו.

התייחסות לטענות האכיפה הבררנית

21. ההגנה הרחיבה בעניין הטענה לאכיפה בררנית, הן במסגרת ניהול ההליך בבית משפט קמא והן בהודעת הערעור.

נוכח התוצאה אליה הגעתי לעיל, לא מצאתי להרחיב יתר על המידה בעניין טענה זו, אולם אציין כי דעתי אינה נוחה מהאופן שבו התייחס בית המשפט קמא לטענות ההגנה ומכך שבסופו של דבר הטענות לא בוררו כדבעי:

בית המשפט קמא קבע כי לא אפשרי שהמתלוננת איימה על המערער במהלך העימות, כיוון שלא ניתן לשמוע את המלל בדיסק העימות. אכן, רעשי רקע רבים מקשים על שמיעת כל העימות, אולם בהחלט ניתן לשמוע את המתלוננת מטיחה במערער "פסיכופת", כשהיא עומדת מעליו ומניפה את ידה. בית המשפט קמא קבע כי אין די בכך ובטענת המערער כי המתלוננת איימה עליו והתייחס גם לשעות של העימות ביחס למועד שבו טען זאת המערער, בקבעו כי השוטרים שנכחו בחדר החקירה לא ידעו לומר מה נאמר על ידי המתלוננת. אלא שגם החוקר פיוסי (ע"ת 3) וגם השוטר איימן (ע"ה 2) שנכחו שניהם בעימות לא העידו שהדברים לא נאמרו, אלא כי אינם זוכרים את הדברים (עמ' 24 ועמ' 71); בעוד שהמתלוננת עצמה העידה, ביחס לאפשרות שאמרה למערער **"שצריך לזרוק לו משהו על הפרצוף או על ראש?"**, כי **"יכול להיות שאמרתי, אבל לא עשיתי את זה"** וכשנשאלה האם היא יודעת שזה איום השיבה **"הוא איים עליי קודם"** (עמ' 39).



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

במהלך עדויות החוקרים מנע בית המשפט תחילה מההגנה לשאול לגבי הגשת התלונה על ידי המערער (עמ' 26) אולם בסופו של דבר, ואף בניגוד לטענת ב"כ המשיבה בדיון בפנינו, הוכח כי אכן הוגשה תלונה (נ/4), וכי היא לא נבדקה כפי שראוי היה לבדקה. העובדה שהדברים לא נחקרו והושארו כך במסגרת החקירה, מעוררת תחושה מאוד לא נוחה, בוודאי כאשר הדברים נטענו בבית המשפט כבר בתחילת המשפט והיה מקום לפחות לבדקם.

גם טענת המערער כי מי מהנוכחים במקום גרם במהלך האירוע נזק לדלתו, כלל לא נבדקה על ידי היחידה החוקרת; ובית המשפט קמא לא רק שלא הכריע בטענה זו, אלא כלל לא התייחס לעדי ההגנה שהובאו כדי לתמוך בטענה זו של גרימת הנזק לדלת (ע"ה 3 ו-4), ואף לא התייחס לעדות השוטר שהבחין בדלת והסריט את הנזק, לא כל שכן לעדותו של השכן עצמו שאישר שבעט בדלת.

ההכרעה בטענת ההגנה לאכיפה בררנית נדרשת, בין היתר כיוון שעלתה כבר במהלך ישיבת המענה ונקבע כי היא תוכרע במסגרת הכרעת הדין (החלטה מיום 27.12.2022, עמ' 10 לפרוט'), ובוודאי לאחר שהובאו עדים לגבי הדיון בטענה זו.

לאחר שבחנתי את הראיות בעניין זה, אין בידי לקבוע בשלב זה בוודאות גבוהה האם אכן המתלוננת איימה על המערער וכיצד נפער החור בדלת דירתו. עם זאת, כן ניתן לקבוע כי תלונת המערער בהקשר זה, שנשמעה בזמן אמת, כלל לא נבדקה על ידי היחידה החוקרת, ובכך יש משום אכיפה בררנית.

אכן, לא כל אכיפה בררנית או טענה אחרת להגנה מן הצדק תביא לביטול האישום, ויהיו מקרים שבהם ימצא הדבר ביטוי במסגרת גזירת העונש, אולם שומה על בית המשפט הדן בטענה זו, לקבוע גם לגביה, הן את הממצאים העובדתיים והן את עוצמתה של הטענה, וכיצד תבוא לידי ביטוי, בין במסגרת ביטול האישום ובין במסגרת שיקולי הענישה.

לטעמי, ומבלי לקבוע מסמרות, גם אם לא היה בטענה זו כדי להביא לביטול האישום, שומה היה על בית המשפט קמא לתת לכך ביטוי כלשהו במסגרת גזירת דינו. נוכח התוצאה אליה הגעתי לעיל, לא מצאתי צורך לדון בעניין אופן גזירת הדין והשפעת הטענה לאכיפה בררנית על העונש.

סוף דבר

22. נוכח כל האמור, לו תשמע דעתי, הערער יתקבל והמערער יזוכה מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. בהתאם, אציע לחברותיי לקבוע כי ככל ששולמו על ידי המערער הפיצוי והקנס, הם יושבו לו תוך 30 ימים.

איתי ברסלר-גונן שופט



בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 52319-01-25 פוארסה נ' מדינת ישראל ואח'

השופטת גילת שלו – אב"ד:

אני מסכימה.

גילת שלו, שופטת - אב"ד

השופטת נועה חקלאי

אני מסכימה.

נועה חקלאי, שופטת

אשר על כן, הוחלט כאמור בחוות דעתו של השופט איתי ברסלר-גונן, לקבל את הערעור ולהורות על זיכוי של המערער, והשבת הפיצוי והקנס ככל ששולמו.

ניתן היום, ל' ניסן תשפ"ה, 28 אפריל 2025, במעמד הצדדים.

נועה חקלאי, שופטת

איתי ברסלר-גונן, שופט

גילת שלו, שופטת – אב"ד